

Dosarul nr. 2ra-267/19

Prima instanță: Judecătoria Edineț, sediul Dondușeni (L. Danilișin)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (Iu. Grosu, A. Garbuz și A. Ciobanu)

ÎNCHEIERE

27 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Nicolae Craiu

examinînd admisibilitatea recursului declarat de către Jurcov Anatolii,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Jurcov
Anatolii împotriva Serviciului Cadastral Teritorii Dondușeni cu privire la repararea
prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 15 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care a
fost respins apelul declarat de către Jurcov Anatolii reprezentat de avocatul
Victoria Mititiuc, fiind menținută hotărârea din 20 aprilie 2018 a Judecătoriei
Edineț, sediul Dondușeni,

c o n s t a t ă:

Jurcov Anatolii a depus cerere de chemare în judecată la 3 octombrie 2017
împotriva Serviciului Cadastral Teritorii Dondușeni cu privire la repararea
prejudiciului moral.

Reclamantul în motivarea pretențiilor a indicat că a depus o cerere către
Oficiul Cadastral Dondușeni, privind eliberarea unor acte cu privire la privatizare
unui apartament, însă instituția respectivă a încălcat legislația Republicii Moldova
prin atitudinea sa.

A specificat Jurcov Anatolii că apartamentul primit conform ordinului nr.
28/5-2 în care la moment locuiește familia sa, a fost înregistrat de mai multe ori în
Registrul bunurilor imobile.

S-a precizat că feciorul său Jurcov Vitalii de mai multe ori s-a prezentat la
Oficiul Cadastral Dondușeni cu solicitarea de a-i prezenta toate documentele
pentru privatizarea apartamentului, însă nu a primit nici-un răspuns.

A solicitat Jurcov Anatolii încasarea din contul Agenției Servicii Publice
Dondușeni, în beneficiul său a sumei de 10 000 de lei, pentru încălcarea
intenționată a legii cu privire la eliberarea documentelor pentru privatizare.

Jurcov Anatolii a depus cerere de chemare în judecată la 5 ianuarie 2018
împotriva Serviciului Cadastral Teritorial Dondușeni cu privire la repararea
prejudiciului moral.

Reclamantul în motivarea pretențiilor a indicat că la 4 decembrie 2017 s-a
adresat Serviciului cadastral teritorial Dondușeni cu privire la prezentarea unor
informații referitor la faptul dacă au fost efectuate lucrări cadastrale în privința

apartamentului nr. 20, din or. Dondușeni, str. 31 August 4/1, a fost întocmit planul cadastral al bunului imobil și dacă este necesar de efectuat lucrări cadastrale.

A specificat Jurcov Anatolii că termenul de prezentare a informației este de 15-11 zile. Pe aviz este înregistrată data primirii cererii de eliberare a informației – 6 decembrie 2017.

Consideră reclamantul că termenul de prezentare a informației de către Serviciul Cadastral Teritorial Dondușeni a expirat la 21 decembrie 2017, dar pînă la adresarea în instanță de judecată, informația solicitată nu i-a fost comunicată.

A solicitat Jurcov Anatolii încasarea din contul Serviciul Cadastral Teritorial Dondușeni suma de 21 000 de lei în beneficiul său cu titlu de prejudiciu moral.

Prin încheierea din 22 februarie 2018 a Judecătorei Edineț, sediul Dondușeni a fost conexată cauza civilă nr. 2-15/2018 la cererea de chemare în judecată depusă de către Jurcov Anatolii împotriva Serviciului Cadastral Teritorial Dondușeni cu privire la repararea prejudiciului moral, cu cauza civilă nr. 2-48/2018 la cererea de chemare în judecată depusă de către Jurcov Anatolii împotriva Serviciului Cadastral Teritorial Dondușeni cu privire la repararea prejudiciului moral, pentru examinare într-o singură procedură (f.d. 21, vol. I).

Prin hotărârea din 20 aprilie 2018 a Judecătorei Edineț, sediul Dondușeni cererea de chemare în judecată depusă de către Jurcov Anatolii împotriva Serviciului Cadastral Teritorial Dondușeni cu privire la repararea prejudiciului moral a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 105, 113-121).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a considerat că probele anexate la dosar nu justifică pretențiile invocate în acțiune.

Manifestînd dezacord față de hotărârea primei instanțe, Jurcov Anatolii reprezentat de avocatul Victoria Mititiuc, la 10 mai 2018 a contestat-o cu apel, solicitînd casarea hotărârii contestate, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 15 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de către Jurcov Anatolii reprezentat de avocatul Victoria Mititiuc, fiind menținută hotărârea din 20 aprilie 2018 a Judecătorei Edineț, sediul Dondușeni (f.d. 179, 180-184).

Pentru a decide astfel, instanța de apel concluzionat că prima instanță a elucidat toate circumstanțele pricinii, a apreciat obiectiv și sub toate aspectele probele administrate la dosar și în consecință a fost emisă o soluție corectă.

Invocînd ilegalitatea deciziei instanței de apel, Jurcov Anatolii, la 19 decembrie 2018 (f.d. 200), a contestat-o cu recurs solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului s-a invocat că atît instanța de apel, cît și prima instanță nu au constatat toate circumstanțele importante pentru soluționarea corectă a cauzei, fiind încălcate normele de drept procedural și aplicate eronat normele de drept material.

Potrivit art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Instanța de recurs constată că la dosar este atașată scrisoarea Curții de Apel Bălți din 5 decembrie 2018, prin care a fost expediată în adresa părților copia

deciziei instanței de apel (f.d. 187), fiind recepționată de către recurent la 8 decembrie 2018 (f.d. 192).

Prin urmare, Colegiul constată că recursul a fost declarat în termen.

Copia recursului a fost expediată în adresa intimaților la 15 ianuarie 2019, însă pînă la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimatul să-și expună poziția față de temeiurile invocate în recurs.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

Materialele cauzei certifică faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

Audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, precum și având în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi auzit (a se vedea, de exemplu, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite

pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, inter alia, Marc Brauer v. Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrări a justiției (a se vedea, mutatis mutandis, Benjamin Nersesyan v. Armenia, 19 ianuarie 2010, parag. 22; Erfar – Avef, ibidem, parag. 41, Marc Brauer, ibidem, parag. 35; Miessen, ibidem, parag. 67; Trevisanato v. Italia, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, Sturm v. Luxemburg, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța observă că recurentul Jurcov Anatolii a criticat decizia Curții de Apel Bălți din 15 noiembrie 2018 în baza articolului 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la articolul 437 alin. (1), lit. f) din același cod.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată/procedura în ansamblu, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat detaliat.

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile recurentului Jurcov Anatolii nu dezvăluie nici o aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, temeiurile inserate în cererea de recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea de recurs spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentei nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde

condiției de a fi „efectiv” (a se vedea, de exemplu, Petrovic v. Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm v. Luxemburg, ibidem, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, inter alia, Helle v. Finlanda, 19 decembrie 1997, parag. 55; Latourniere v. Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen v. Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în prezenta cauză (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen v. Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Benjamin Nersesyan, ibidem, parag. 23 – 24; Akaki Tchaghiashvili, ibidem, parag. 34 sau Papaioannou v. Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Jurcov Anatolii nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Jurcov Anatolii.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Nicolae Craiu